

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095101856/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

gang igen vende tilbage til kundskabens træ med frisk og fornyet trang.

Det er det: Jeg begærer to lidenskaber, een er for lidt, den fortærer mig, den får mig til at vokse skæv lisom planter, der kun får lyset fra den ene side. Nej, man skal svinge mellem to og hver gang glemme det ene for det andet; det er svingkraft, der skal tillægges. Stemninger, kærtegn, rørelser – noget skal man jo hvile ved; men når jeg så besinder mig, mærker jeg straks en sagte gnaven: det er min sjæl, der stadig er ude efter sin frugt – hvor er så det andet, det stærke, det bærende, det nyskabende, det glemsebringende, det, som er fælles for alle mennesker?

Fælles for alle mennesker er selvbedraget – det er det hele, der er ikke mer, det var kun en smuk løgn.

De mindre digtere har ret – de store lyver, men mellemgængen, de har det rigtige syn på sagen, de, der synger om former og øjne og meget mere: Der er ingen grund til at fortvivle, så længe ikke pigen glider ud af din favn, og bageret ikke triller ud af din hånd. Det er ikke helt galt, og familjelivets hyggelige digtere har osse ret: der er både lyst og hygge i elskov – men den lidenskab, der er så stor, at den kan vippe en anden op –

Jo, der er så meget kønt og godt, man kan være to om, men når du skal stemme dig imod din altfor overhåndtagende grubletrang, så er du alene, så glider du ene og uanstelig.

Du sætter foran et spejl og stirrer dig selv stift ind i øjnene. Snart mærker du en isende fornemmelse op ad ryggen, dernæst en kryben og kriblen i hårsidderne. Så begynder der at trække tåger og regnbuer forbi dit syn, og overalt møder du dit eget ansigt, der ser misbilligende, opmuntrende, spottende eller medlidende på dig. Sole og farvede ringe går sig til at løbe rundt, og du føler en bedøvende svimmelhed. Efterhånden går det altsammen i stå, og du selv stivner langsomt, du ved ikke, om du er levende eller død. Så går der en ubyre lang tid, og endelig nærmer der sig nogle fjære stød og ryk og kvalte drøn. Det er vandviddet, som trækker op. Det er som underjordiske rystelser, der stiger langsomt op til din bevidsthed lisom luftbobler gennem sejt dynd. Pas på, når de begynder at springe. –

Nu er det tid. Revolveren før højre tinding; endnu får øret tid